

Mindenkor

Időpont: Advent 4. vasárnapja, 1956. december 23. (Helyszín: nincs megjelölve; Győr?)

Alapige: Fil. 4:4-7.

Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete! A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel! Semmi felől ne aggódjatek, hanem imádságotokban és könyörgésteekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt. És az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Ebben az igében a figyelmes hallgatót feltétlenül megragadja az ige kivételt kizáró fogalmazása. Azt parancsolja, hogy mindenkor örüljünk, minden ember előtt tudjunk szelídek lenni, semmi felől ne aggódjunk, minden alkalommal hálát adjunk, mindig békességünk legyen és mindig tudjunk Krisztusban maradni. Ez a mindenkor és mindig, amivel telve van ez az ige, először ellenmondást vált ki a hallgatóból. Nem kíván-e lehetetlent ez az ige, mikor lelki életünknek olyan állandóságát, stabilitását kívánja tőlünk, ami ebben a változó és hullámzó életben megvalósíthatatlannak látszik?

1. Lehet-e mindez?

Lehet-e mindenkor örülni? Az öröm nem valami magától értetődő alapeleme az emberi életnek. Még a keresztyén életnek sem ez az alapállása. Lám, a filippibelieket is fel kell szólítania az apostolnak, hogy örüljenek. Sőt, egy felszólítás nem is elég. Ismételten fel kell szólítani őket arra, hogy örüljenek. Az öröm tehát nem automatikus visszhang az emberi szívben a kívülről ráható eseményre, hanem olyan valami, amiben szerepe van az emberi akaratnak is. Az öröm elől el lehet zárkózni s az öröm felé ki lehet tárulni. Az örömet el is lehet veszítenünk, mégis az örömet okozó tényező meg is marad. Az örömet ugyanis meg tudjuk szokni, s ha megszoktuk, nem okoz többé örömet nekünk. Ha ez a helyzet, márpedig ez a helyzet, ezt mindnyájan jól tudjuk, lehet-e akkor a keresztyén embernek mindenkor örülni? Bánat, gyász és fájdalom idején is?

Lehet-e minden ember előtt szelídek lennünk? Nemcsak a rokonszenvesek, kedvesek előtt, hanem az ellenszenvesek iránt is! Tudjuk, hogy vannak emberek, akik kihozzák az embert sodrából. Önzők, követelőzők, pimaszok, szemtelenek. Velük szemben mindig azt érezzük, hogy nekik maguknak, a világnak és az egyháznak is rossz szolgálatot teszünk, ha az ilyenek

íránt is mindig engedékenyek leszünk. A szelídség a gonosz elősegítése, biztatás a kizsákmányolásra. Már csak ezért sem lehetünk minden ember iránt szelídek!

Lehet-e az, hogy soha semmi felől se aggódjunk? Olyan nehéz a tiltott aggodalmaskodás és a kötelező gondoskodás között meghúzni a válaszfalat! Az aggodalommentes életet csak egy hajszál választja el az emberi lustaságtól, könnyelműségtől és Isten-kísértéstől.

Lehet-e minden alkalommal hálaadással borulni le Isten előtt? Bizonyos, hogy a hívő ember sok minden olyanért is tud hálát adni, amiért e világ gyermeke csak zúgolódni tud, mert a hívő az eseményeknek nemcsak testi és földi visszhangját figyeli, hanem lelki és mennyei áldását is meggondolja. Még így is nehéz sokszor hálát adni Istennek azért, ami fáj. Vannak azonban az életben olyan történések is, melyeknél a hívő ember sem tud megfelelni erre a kínzó kérdésre: Miért? Nagyon nehéz hálát adni olyanért, amit nem értünk meg, aminek nem látjuk semmi célját.

Lehet-e minden körülmények között megőrizni a békességünket? Nem lehet letagadni, hogy a békesség nemcsak a nyugton hagyó körülmények függvénye, hanem nyugtalanító körülmények között az Istenbe vetett bizalom és a hit kérdése is, de mindezek mellett lelki alkat kérdése is. Vannak, akik olyan lelki alkatúak, hogy hitelenségük, vagy hitbéli közönyösségük dacára is rendíthetlenebb nyugalommal tudják elhordozni a nyugtalanító eseményeket, mint a gyengébb lelki alkatú, ingerlékenyebb idegzetű ember, még ha hite van is.

Lehet-e mindig megmaradnunk Krisztusban? Mégpedig nemcsak külsőleg, hanem szívünkben és gondolatainkban is. /7. v./ A Sátán épp ezt akarja megakadályozni. Mézes-mázos ígéretekkel elcsalogat Mellőle. A kísértés kemény kezével el akar szakasztani Tőle. Szívünk forró Isten-szerelmét folyton hűtögeti. Ki tudna ennek mindig ellenállni? Melyikünk nem sírt még 414. énekünkkel azon, hogy hitünk, mint a változó hold, hamar elfogy, tölte alig hogy volt?

Ha így nézünk a mai ígére, csak megfájdul a szívünk tőle. Igazat adunk az apostolnak: Ilyeneknek kellene lennünk..., szomorú tapasztalataink azonban azt mondják: Nem lehet!

2. Pál apostol mégis azt mondja: Lehet mindez!

Már maga az a tény, hogy ezek a követelések benne vannak a Bibliában, mutatja, hogy mindez lehetséges. Valaki egyszer azt mondotta a Biblia nagy követeléseiről, hogy a Biblia sohasem kíván tőlünk lehetetlent, csak olyat, ami méltó hozzánk.

Lehet tehát mindenkor örülni. Persze ez a soha ki nem fogyó örömforrás nem e világ gyönyörűségei között van, hanem az Úrban. Aki mindenkor akar örülni, annak meg kell tanulni az Úrnak és az Úrban örülni. Örülni az Úrnak azt jelenti, hogy örülünk annak, hogy van Isten. Nem gazdátlan jószág tehát ez a világ s benne az én életem sem, hanem hatalmas kéz fog össze

mindent s igazgat bölcsessége szerint. Örülök annak, hogy ez a hatalmas Isten az én Istenem is. Nem csupán a világ Istene, aki nagyvonalúan csak világrészekben és évezredekben gondolkodik, a porszemmel pedig nem törődik. Ez az Isten még a hajam szálait is számon tartja. Örülök annak, hogy ez a hatalmas és mégis oly kicsinnyé lenni tudó Isten az én Atyám. Nem csupán teremtménye vagyok, kit számon tart, mert elméjéből pattantam ki, munkát fektetett belém és terve van velem, hanem gyermeke vagyok, kiben az Ő lelke lakozik. Örülök annak, hogy ez az én mennyei Atyám kegyelmes Atya. Sokszor megbántottam, sokszor megbocsátott. Sokszor eltékoztam, amit nekem adott. A vérével törölte el adósságomat s fizette ki helyettem. Hát szabad olyan pillanatnak lenni életünkben, amelyben minderről megfeledkezünk? Nem lehet s nem kell-e előlött mindenkor örülni?

Az Úrban való öröm pedig azt jelenti, hogy minden örömet megosztom Vele. Úgy örülök mindennek, hogy Ő osztozni tudjon örömömben, én pedig boldogan örülök Vele mindennek, aminek Ő örül. Micsoda hatalmas örömforrás ez! Telik belőle minden percre, mindenkorra.

Az is lehetséges, hogy a mi szelídlelkűségünk ismert legyen minden ember előtt. A mi emberekkel kapcsolatos magatartásunk ugyanis nem az emberek velünk kapcsolatos magatartásának visszhangja, hanem Isten velünk kapcsolatos magatartásának szerves folyománya. Isten pedig nem a jogait érvényesíti velünk szemben, hanem jóságát és kegyelmét mutatja felénk. E földön ember és ember között nem bíró akar lenni elsősorban, hanem közvetítő békekövet. Ezért nem keresi Isten gyermeke emberek közötti feszültségben mindenekelőtt az igazságot, különösképpen nem a maga igazságát, hanem a békességet. Az igazságszolgáltatást rábízza az ítélő Úrra, akinek megjelenését várja, aki közel van, minden pillanatban közelebb. Közben nem felejt el azt sem, hogy az Úr nem azért fog megjelenni, hogy engem igazoljon, hanem azért, hogy engem megigazítson, vagyis kegyelmesen elfedezze bűneimet. A kegyelemre szorult és kegyelmet kérő ember csak szelíd lehet. Ahol baj van a szelídségünkkel, ott baj van a bűntudatunkkal.

Az is lehetséges, hogy semmi felől ne aggódjunk. Aki tudja, hiszi és átélte, hogy Isten az emberi élet legnagyobb terhét, a mi utálatos bűneinket is hajlandó volt magára venni s megoldásáért vérét is ontani a kereszten, az nem habozik életének minden egyéb gondját is az Úrra vetni, mert tudja, hogy aki egyszülött Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minekünk? /Róma 8:32./ Amelyik gondból imádság lesz s amelyiket hittel letesszük a kereszt tövébe, abból sohasem lesz aggodalmaskodás.

Az is lehetséges, hogy imádságainkban és könyörgéseinkben minden alkalommal hálaadással tárjuk fel kívánságainkat az Isten előtt. Nem pusztán illemkérdésről van itt szó, pedig jó lenne, ha komolyan vennénk azt az általános emberi illemszabályt, hogy nem illik új kéréssel előállni addig, míg meg nem köszönjük azt, amit kaptunk. Ha ezt komolyan vennénk, már maga ez hálaadássá tenné minden imádságunkat. Ha ugyanis csak akkor hozakodnánk elő Isten előtt a kéréseinkkel, miután mindent megköszöntünk, amit előzőleg kaptunk, akkor sohasem jutnánk el a kéréseink elmondásához. Isten jótéteményei ugyanis megszámlálhatatlanok és elszámlálhatatlanok. De mindezen felül is szabad és kell hálát adnunk minden imádságunkban azért, hogy szabad imádkoznunk, hogy Isten elé vihetjük minden kívánságunkat, hogy hihetünk imádságot meghallgató kegyelmében s meg kell tanulnunk hitünket abban is megbizonyítani, hogy előre is meg tudjuk köszönni Neki azt, ami még nincs, de ami hitünk szerint lesz.

Az is lehetséges, hogy mindenkor békességünk legyen. A békesség ugyanis nem vízszintes kérdés elsősorban, hanem függőleges. Akinek emberek békét hagynak, ám nem békélt meg Istennel, annak nincs békessége, de akit a nagy Békéltető, Krisztus kiengesztelt az Atyával, annak békessége van akkor is, ha nyugalma nincs. A Biblia és az élet is számos példával igazolja ezt.

Az is lehetséges, hogy megmaradjunk Krisztusban. Nem mi őrizzük ugyanis Krisztust a magunk számára, hanem Krisztus őriz minket a maga számára.

Nem érted mindezt? Persze, hogy nem, hiszen mindez felülhalad minden értelmet. De azért mindez tény. Ténnyé szeretné tenni az Úr a te életedben is. Karácsonyfád alá ilyen drága ajándékot készít. Fogadd el és örülj neki! Ámen.